

HROCH, KTERÝ CHTĚL LÉTAT (Shel Silverstein)

Byl jeden hroch, který rozhod se létat,
jus-ty-ty-lé-ty-ty-mou-chy-ty-hou,
z výšky se potěšit krásami světa,
jé-ty-ty-svě-ty-ty-stře-chy-ty-dou.

Ušil si křídla a vydal se k hoře,
hro-chy-ty-a-chy-ty-klo-py-ty-klop,
nad ním jen oblaka, pod ním jen moře,
mra-ky-ty-šplou-chy-ty-stra-chy-ty-hop.

(šťastný konec)

Z vrcholu hory pak vznesl se k mrakům,
jú-ty-ty-hej-ty-ty-plach-ty-ty-plop,
po vzoru letadel, rogal a ptáků,
šus-ty-ty-svis-ty-ty-zo-bi-ty-zob.

(tragický konec)

Skočil jak žok a pak padal jak kámen,
vžum-ty-ty-žuch-ty-ty-joj-ty-ty-dům,
potlouk se, utopil, už je s ním ámen,
jau-ty-ty-žbluň-ky-ty-bub-li-ty-bum.

(rozumný konec)

Z hory se rozhlédl a pak šel domů,
ku-ki-ty-cu-pi-ty-ty-dli-ty-dá,
tam si dal čaj a pár sušenek k tomu,
šou-pi-ty-křou-pi-ty-jó ten se má.

MONIKA, CO CHTĚLA PONÍKA (Shel Silverstein)

Holčička jménem Monika
si vyjela s rodiči na výlet,
když v tom vidí u cesty
překrásného
grošovaného poníka.
Měl velké smutné oči
a na ceduli vedle něj
stálo: NA PRODEJ –
LEVNĚ!

„Jé, mami,“ řekla Monika,
„toho bych chtěla,
prosím, prosím...“

A rodiče řekli:

„To nejde, zlato.“

A Monika na to:

„Ale já ho
Vážně nutně potřebuju.“

A rodiče řekli:

„Nejde to, Moni, to víš sama,
pojď si dát zmrzku s oříškama.“

A Monika řekla:

„Já žádnou zmrzku
nechci,
JÁ CHCI TOHO PONÍKA,
JÁ MUSÍM MÍT TOHO PONÍKA.“

Rodiče na to:

„Moniko, už jsme to řekli dvakrát,
poníka nedostaneš, sakra!“

A Monika se rozbrečela:

„Já umřu, když ho nedostanu.“
„Prosím tě, kvůli poníkovi
ještě nikdy nikdo neumřel.“

A Monice začalo být zle,
tak zle, že doma si hned lehla,
nejedla,
nespala,
pořád jen plakala
a OPRAVDICKY umřela –
jen proto, že měla rodiče hloupý
a nekoupili jí, co chtěla koupit.

(Tuhle básničku
rodičům čtěte
vždycky, když nedaj vám
všechno, co chcete.)

ČERNÁ, NEBO BÍLÁ? (Shel Silverstein)

Zeptal jsem se zebry:

„Jsi černá a máš bílé pruhy,
Nebo jsi bílá a máš černé pruhy?“

A zebra se zeptala mě:

„Jsi hodný a máš pár slabších chviliek,
nebo jsi zlobidlo, ale občas se chováš mile?
Jsi tichý a někdy si rád zakřičíš,
nebo jsi hlučný, jen občas ztichneš jako myš?
Jsi šťastný, jen někdy míváš starosti,
nebo jsi smutný, ale občas skáčeš radostí?
Jsi pečlivka, jen někdy s pořádkem máš kříž,
Nebo jsi bordelář a sem tam hezky uklidíš?“
A tak se ptala a ptala a ptala

pořád dál.

Víckrát už jsem se radši zebry
na pruhy nezeptal.

SKLÁDACÍ MUŽ (Shel Silverstein)

Tadyten skládací, tahací, mačkácí, cvrnkácí,
houpací, šoupací muž
vejde se do kapsy a taky do ruky,
sám sebe zašoupne do malé zásuvky,
vystrčí hlavu až ke věži, i výš,
potrubím proklouzne dolů, i níž,
umí se zatočit jako ta skruž,
tadyten skládací, tahací, mačkácí, cvrnkácí,
houpací, šoupací muž.

Obstojně žije si

se svojí mrkácí, vrkácí, pletací, párací,
hlídací, sčítací ženou.

Jejich dvě skládací děti
umí se složit bez návodu,
pěkně popaměti.

Nafouknou se,
nebo zúží,

tak jak se to naučily
díky tomu

nebývale ohebnému,
prostorově úspornému,
speciálně tvrzenému,
maximálně výhřevnému,
přenosnému, pojízdnému,
záklonnému, výklonnému,
patentově schválenému,
dokonale praktickému
muži.

ÚNOS (Shel Silverstein)

Dneska ráno mě unesli
tři maskovaní chlapi.

Zastavili mě na chodníku,
nabídli mi bonbón
(samozřejmě jsem si nevzal).

A pak mě chytli za límec
a s rukama za zádama mě
hodili dozadu do velký
černý limuzíny a

zápěstí mi omotali
tlustým, rezatým drátem.
Pak mi zavázali oči,
abych neviděl, kam jedem,
zacpali mi uši vatou,
abych neslyšel, co říkají.
Vezli mě dvacet kilometrů,
nebo aspoň dvacet minut.
Pak mě vytáhli ven z auta,
zamkli do plesnivého sklepa,
nechali mě sedět ve tmě,
svázaného řetězama,
a sami šli pro výkupný.
Jeden z nich mě tam měl hlídat,
mířil na mě pistolí...
To proto jdu pozdě do školy!